

України та привести норми Закону України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року у відповідність до норм чинної Конституції України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30.
2. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-П / Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>
3. Філософський словник / за ред. В.І. Шинкарука. - 2-ге вид., переробл. і допов. - К.: Голов. ред. Укр. рад. енцикл., 1986. - 800 с.
4. Словник української мови [в 11 томах] / За ред. І. К. Білодіда, А. А. Бурячок та ін. - К.: Наукова думка, 1979. - Т. 10. - 657 с.

Конституційний статус дитини та його забезпечення міліцією в Україні

Нікітюк З.І., слухач факультету підготовки працівників ОВС ННІЗН НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Халюк С.О.*

Історичний розвиток світового суспільства змусив держави повною мірою застосувати положення щодо захисту прав дитини, які дозволяли б їй розвиватися фізично, розумово, морально, духовно й у соціальному відношенні здоровим та нормальним шляхом. Але ще не запроваджено, на жаль, всіх заходів, які давали б можливість створити таке середовище, в якому дитинна була б захищена від усіх форм недбалого ставлення, жорстокості й експлуатації, щоб вона не стала об'єктом торгівлі та експлуатації, в якій би то не було форми. Саме це і дозволяє стверджувати, що державам варто реалізувати політику і програми, спрямовані на подолання розриву між законодавством і його застосуванням на практиці.

В свою чергу проблема забезпечення конституційного статусу людини і громадянина є однією із ключових як у науці конституційного права, так і у безпосередній конституційній практиці. Це пояснюється тим, що у самому понятті «конституційний статус людини і громадянина» відбувається фіксація основ взаємовідносин між людиною, державою і суспільством, окреслюються їхні права і взаємні обов'язки, встановлюється система забезпечення, гарантування і захисту прав усіх учасників зазначених взаємовідносин

Забезпечення та захист прав та законних інтересів дитини, в першу чергу гарантованих Конституцією України, являє собою сьогодні одну з найактуальніших державно-правових проблем. Складні політичні та соціально-економічні умови функціонування держави вплинули на положення дітей. Незважаючи на наявність значної кількості нормативних актів у сфері забезпечення і захисту дитинства, ступінь їх захищеності є незадовільною.

Саме тому, забезпечення конституційно-правового статусу дитини полягає у діяльності державних органів, громадських організацій, посадових осіб і громадян в межах здійснення ними своїх повноважень щодо створення належних умов для здійснення прав та свобод та як результат такої діяльності - фактична реалізація прав та свобод дитини в Україні.

Основне навантаження в діяльності, яка здійснюється в Україні щодо забезпечення прав та свобод людини і громадянина, в тому числі від злочинних посягань, покладається на правоохоронні органи. Закріплення у ст. 3 Конституції України положення про те, що «людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю..., а утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави», вимагає від держави утворення відповідної системи правоохоронних органів.

Особливу роль у забезпеченні прав та свобод людини і громадянина відіграють органи внутрішніх справ, які відповідають за їх правовий захист. Органи внутрішніх справ та інші правоохоронні органи належать до загальної системи забезпечення прав та свобод людини і громадянина. Нормативною основою діяльності органів внутрішніх справ в цьому напрямі є гарантовані та надані їм Конституцією України, Законом України «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року та іншими нормативно-правовими актами широкі повноваження щодо забезпечення законності, правопорядку та дотримання прав і свобод.

Серед підрозділів органів внутрішніх справ України, що забезпечують реалізацію конституційних прав і свобод важливе місце належить передусім міліції. Як нами уже зазначалося діяльність міліції щодо забезпечення конституційних прав та свобод громадян суворо регламентується відповідними правовими документами. Роль міліції в забезпеченні конституційно-правового статусу дитини в Україні визначається обсягом її компетенції. Відповідно до ст. 2 Закону України «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року до її основних завдань належать: забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів; охорона і забезпечення громадського порядку; виявлення і розкриття злочинів, розшук осіб, які їх вчинили; забезпечення безпеки дорожнього руху; захист власності від злочинних посягань; участь у наданні соціальної та правової допомоги громадянам, сприяння у межах своєї компетенції державним органам, підприємствам, установам і організаціям у виконанні покладених на них законом обов'язків.

Крім того, згідно з Положенням про Міністерство внутрішніх справ України, затвердженим Указом Президента України від 6 квітня 2011 року № 383/2011, до основних завдань Міністерства внутрішніх справ України поряд з іншими належать здійснення профілактичних заходів з дітьми, які перебувають на обліку в органах внутрішніх справ, а також щодо запобігання злочинам та іншим правопорушенням, внесення відповідному державному органу, громадській організації або посадовій особі подання про вжиття заходів для усунення причин та умов, що сприяють учиненню правопорушень; у межах компетенції вжиття заходів щодо запобігання дитячій бездоглядності, правопорушенням серед дітей, а також здійснення розшуку дітей, які зникли безвісти. Також здійснює в межах, визначених законодавством, контроль за дотриманням вимог законодавства щодо опіки, піклування над дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування, здійснює в межах компетенції заходи соціального патронажу щодо дітей, які відбували покарання у вигляді позбавлення волі.

До структури Міністерства внутрішніх справ України належать різні підрозділи, але наша увага буде зосереджена на тому, до компетенції якого належить питання забезпечення прав та свобод дітей, а саме - кримінальної міліції у справах дітей. Кримінальна міліція у справах дітей основну увагу приділяє кримінальним виявам неповнолітніх осіб та захисту їх від негативного впливу дорослих. Відповідно до наказу Міністерства внутрішніх справ України від 19 грудня 2012 № 1176 «Про затвердження Інструкції з організації роботи підрозділів кримінальної міліції у справах дітей» до основних напрямків діяльності кримінальної міліції у справах дітей відносять:

- розкриття злочинів, вчинених неповнолітніми та відносно них;
- виявлення та притягнення до відповідальності дорослих осіб, які вчиняють відносно неповнолітніх протиправні дії;
- організація та проведення профілактичної роботи щодо попередження негативним явищам серед дітей;

- розшук дітей, що зникли безвісти, самовільно залишили сім'ю чи навчально-виховні заклади.

Разом з тим у роботі правоохоронних органів по захисту прав дитини залишаються проблемними питання злочинності серед дітей та захисту дітей, що постраждали від злочинів. Незважаючи на переможні реляції відповідальних органів влади, продовжують зростати підліткова злочинність та кількість злочинів, вчинених проти дітей. Кожний 15-й злочин в державі вчинено неповнолітнім. Серед засуджених та узятих під варту таких налічується понад 8 тисяч. Це красномовне свідчення слабкої роботи влади з попередження дитячої злочинності. А подекуди ця робота повністю відсутня. Зростання рівня злочинності у підлітковому середовищі певною мірою зумовлене низьким рівнем профілактичної роботи, в т. ч з боку міліції, якою охоплені лише підлітки, що вже вчинили правопорушення.

Держава та громадянське суспільство

Оверченко В.В., курсант юридичного факультету ІКВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін ІКВС *Скриник Л.М.*

У XXI сторіччі всі країни увійшли з вагомими протиріччями: між державою та суспільством, владою та народом, центром і регіонами, інтересами окремих олігархічних груп і національними інтересами, між окремими гілками влади, етнічними групами, між «реаліями життя та стереотипами у свідомості та поведінці людей».

У зв'язку з цим, громадянське суспільство вимушене зберігати певну дистанцію і від держави, і від соціуму в цілому, що свідчить про якісну своєрідність існування особистості у цій формі людського співіснування.

Громадянське суспільство та демократична правова держава тісно пов'язані між собою, бо саме суспільство тут виступає базисом демократичної правової держави, ініціатором необхідних у ній змін, а також, громадянське суспільство - це соціальний фундамент правової держави та одночасно соціальне середовище, в якому функціонує правова держава. Тепер зрозуміло, що обидва інститути становлять єдиний життєдіяльний організм. Чим більш розвинуте громадянське суспільство, тим ефективніший захист і соціальна забезпеченість індивіда, тим ширші можливості його самореалізації у різних сферах життєдіяльності суспільства.

Метою громадянського суспільства є захист людини. З його розвитком наша країна може закріпити та гарантувати своїм громадянам загальнолюдські цінності, які вироблялися століттями.

Держава є похідною від громадянського суспільства, його соціально-економічних, політичних і психологічних відносин.

Значення знань щодо різноманітного розуміння поняття, походження і сутності держави в історії державно-правової думки зумовлюються тим, що вони повинні бути неодмінною складовою світогляду студентів. Адже сьогодні у світі не існує жодного суспільства, в якому не було б держави і права.

Розуміння держави в історії державно-правової думки можна пов'язувати з поглядами софістів, Сократа, Платона, Аристотеля, Цицерона, Гроція, Канта, Гегеля та інших філософів.

Розрізняють два покоління софістів у Стародавній Греції: старші (Протагор, Горгій, Гіппій та ін.) і молодші (Фрасимах, Калікл, Лікофрон та ін.).